

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 591/2023-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Ivana Fiačana a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **AMRUC spol. s r. o.**, Vinné 6060, zastúpeného JUDr. Jurajom Füzérom, advokátom, M. R. Štefánika 1256/22, Trebišov, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Cdo/144/2020-364 z 30. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 8Cdo/144/2020-364 z 30. mája 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledujúci stav veci:

2.1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí tretím rozsudkom č. k. 8C/41/2011-250 z 28. februára 2018 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) zamietol žalobu žalobcov o určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam a sťažovateľke ako žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že sporné nehnuteľnosti boli predmetom reštitúcie žalobcov, ktorým príslušný pozemkový úrad vydal rozhodnutie o tom, že sú oprávnenými osobami okrem iného aj vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam. Sporné nehnuteľnosti boli v zmysle delimitačného

protokolu z 27. apríla 1995 prevedené do majetku obce Kaluža ku dňu účinnosti zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, t. j. k 1. máju 1991. Kúpnu zmluvou z 1. júna 2000 mali sporné nehnuteľnosti prejsť z majetku obce Kaluža do majetku spoločnosti Cestné stavby a. s. Košice. Následne v roku 2003 došlo k odplatnému prevodu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam na sťažovateľku zmluvou. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že obec Kaluža bola povinnou osobou. Z prílohy z 5. júna 2000 k rozhodnutiu Pozemkového úradu v Michalovciach z 19. januára 1993 bolo zrejmé, že sporné nehnuteľnosti sú predmetom reštitúcie, preto obec Kaluža scudzila sporné nehnuteľnosti v rozpore s reštitučným zákonom (§ 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov), preto je kúpnopredajná zmluva podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Ďalej okresný súd konštatoval, že sťažovateľka bola dobromyseľným nadobúdateľom s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, keďže sa spoliehala na správnosť zápisu v katastri nehnuteľností, teda nadobudla vlastníctvo originárnym spôsobom na základe dobrej viery.

2.2. Žalobcovia podali proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 1Co/274/2018 z 31. júla 2019 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“) tak, že rozsudok v časti vo vzťahu k žalobkyni v prvom rade zmenil tak, že ju určil za podielovú spoluvlastníčku sporných nehnuteľností a vo zvyšku zamietajúci rozsudok (vo vzťahu k žalobcom v 2. a 3. rade) potvrdil, pretože dospel k záveru o nedostatku ich aktívnej vecnej legitímácie v spore. V kľúčovej časti svojho odôvodnenia dospel k záveru, že súd prvej inštancie nezohľadnil individuálne okolnosti veci, a to skutočnosť, že išlo o reštituované nehnuteľnosti, preto zistený rozpor so zákonom pri nadobúdaní vlastníckeho práva právnym predchodcom sťažovateľky (Cestné stavby a. s. Košice, pozn.) umožnil opätovné odňatie jej vlastníckeho práva, preto bolo potrebné v rámci kolízie dobrej viery nadobúdateľa a vlastníckeho práva pôvodného vlastníka uprednostniť princíp všeobecnej spravodlivosti, teda vlastnícke právo žalobkyne v 1. rade, ktorá ho nadobudla v rámci zmiernenia majetkových krívd.

2.3. Sťažovateľka podala proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť založila na dôvode podľa § 431 Civilného sporového poriadku [(ďalej len „CSP“); vada podľa § 420 písm. f) CSP] a rovnako podľa § 432 CSP [nesprávne právne posúdenie veci v judikátornej situácii podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP]. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky zamietol. Pri namietanej vade podľa § 420 písm. f) CSP dospel k záveru, že obsah spisu a odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktoré je potrebné vnímať v spojení s obsahom rozsudku súdu prvej inštancie ako jeden celok, nedáva podklad na záver o tvrdenej arbitrárnosti, resp. jeho nepreskúmateľnosti. Oba konajúce sudy riadne zistili a vyhodnotili skutkový stav, zohľadnili všetky relevantné aspekty prípadu a vyvodili z nich právne závery, pričom odvolací súd svoj odklon od právnych záverov súdu prvej inštancie (prečo uprednostnil vlastnícke právo pôvodného vlastníka pred tvrdenou dobromyseľnosťou nadobúdateľa, ktorý sa opieral o zápis v príslušnom katastri nehnuteľností) riadne odôvodnil. Vychádzajúc z uvedeného, konštatoval, že tento dovolací dôvod nebol daný (body 17 až 19 napadnutého rozsudku). Pokiaľ ide o dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, najvyšší súd konštatoval vzhľadom na početnosť vznesených právnych otázok sťažovateľkou (pozri body 3 a 25 napadnutého rozsudku), že ich bolo potrebné rozdeliť do viacerých skupín – na tie, ktoré nemali povahu právnych otázok, ale skutkových, pri ktorých konštatoval ich

irelevantnosť (bod 28 napadnutého rozsudku), ďalej tie, ktorých vymedzenie nezodpovedalo zákonným kritériám z dôvodu, že sťažovateľka pri tej-ktorej otázke neuviedla, v čom spočíva jej nesprávne právne posúdenie (či v použití nesprávnej normy, jej zlej interpretácii alebo aplikácii na zistený skutkový stav) a v kontexte uplatnených otázok súvisiacich s prejudicialitou a formou či podmienkami priznania reštitučného nároku neuviedla relevantnú judikatúru dovolacieho súdu, pretože tá, na ktorú sťažovateľka poukazovala, nespĺňala požiadavky judikatúry dovolacieho súdu, keďže išlo o rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho v správnom súdnictve (bod 30 napadnutého rozsudku). Pri skupine otázok, ktoré mali smerovať k záveru o tvrdenej neviazanosti súdu rozhodnutím správneho orgánu vydaného v reštitučnom konaní, napriek uvedenému poukázal na závery najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/133/2009 z 29. apríla 2010, ktoré citoval v bode 31 svojho napadnutého rozsudku, zároveň uviedol aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu, v zmysle ktorých ak súd rozhodne o otázke hmotnoprávneho vzťahu strán, je súd v inom konaní, v ktorom má opätovne posúdiť tú istú otázku ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením. V nadväznosti na to konštatoval, že vo veci konajúce súdy riešili otázku viazanosti súdu rozhodnutím správneho orgánu (po jeho prieskume zákonnosti v správnom súdnictve, pozn.) v intenciách už uvedených súdnych rozhodnutí vyšších súdnych autorít (bod 31 napadnutého rozsudku). V súvislosti s právnou otázkou o možnosti nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka a parciálnych otázok súvisiacich s vydržaním v kontexte reštitúcie najvyšší súd uviedol, že otázka prelomenia zásady *nemo plus iuris ad alium transfere potest, quam ipse habet* (ďalej len skrátene „*nemo plus iuris*“) bola v minulosti riešená viacerými rozhodnutiami vyšších súdnych autorít rozdielne, ale po podaní dovolania sťažovateľky došlo k zjednoteniu právnych názorov pri riešení kolízie tejto zásady s princípom ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa, a to uznesením veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1VObd 2/2020 z 27. apríla 2021 (ďalej len „rozhodnutie veľkého senátu“). Zároveň sa v kontexte procesných súvislostí prerokúvanej veci zaoberal aj retrospektívnym účinkom zmenenej judikatúry a dospel k záveru o potrebe jej aplikácie aj na prebiehajúce konanie (body 34 až 38 napadnutého rozsudku). V nadväznosti na to konštatoval, že v zmysle rozhodnutia veľkého senátu je prelomenie zásady *nemo plus iuris* možné len v prípadoch upravených a predvídaných zákonom (s výnimkou prípadov, ak by to vo výsledku znamenalo zjavný zásah do elementárnej spravodlivosti, pozn.) a dospel k záveru, že dobrá viera sťažovateľky ako nadobúdateľa v správnosť zapísaných údajov v katastri nehnuteľností nepostačuje pre záver súdu o tom, že mohla nadobudnúť vlastnícke právo, ak sa v konaní preukázalo, že táto zapísaná osoba (obec Kaluža a neskôr Cestné stavby Košice a. s.) v skutočnosti už v čase uzavretia kúpnej zmluvy nebola vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti (bod 39 až 42 napadnutého rozsudku). Vychádzajúc z uvedeného, dospel k záveru, že pokiaľ odvolací súd v preskúvanom prípade založil svoje rozhodnutie na rovnakom právnom názore, ako vyplýva z rozhodnutia veľkého senátu, je potrebné konštatovať, že jeho rozhodnutie spočíva na správnom právnom posúdení veci (bod 43 napadnutého rozsudku). Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky v časti namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP zamietol podľa § 448 CSP ako nedôvodné a dovolanie v časti nesprávneho právneho posúdenia vo vzťahu k otázkam 1 až 8 ako neprípustné odmietol z dôvodu nedostatočného vymedzenia dovolacích dôvodov podľa § 447 písm. f) CSP a v časti otázok 9 a 10 zamietol ako nedôvodné (bod 44 napadnutého rozsudku).

II. Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje v prospech porušenia svojich práv napadnutým rozsudkom, pričom odôvodnenie a závery uvedené v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu považuje za arbitrárne, nedostatočné a v konečnom dôsledku za nespravodlivé. Svojím obsahom ide o totožnú argumentáciu, ktorú uplatnila už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi vrátane najvyššieho súdu v rámci svojho dovolania. Napriek uvedenému na základe svojej argumentácie dospieva k záveru o nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zakladajúceho porušenie jej práv na spravodlivý proces. Odvolaciemu súdu vyčíta neuvedenie konkrétneho judikátu, resp. všetkých judikátov riešiacich súvisiace právne otázky, na základe ktorých rozhodol. Najvyšší súd tým, že posúdil nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015 [ktorým sťažovateľka argumentačne označila ako odklon podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP] ako nie relevantnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, tvrdí, že ide o procesný dôvod na to, aby tento dovolací dôvod bol odmietnutý, hoci by inak neobstál. V nadväznosti na to vo všeobecnosti kritizuje prax dovolacieho súdu, ktorá podľa názoru sťažovateľky v 80 % odmieta dovolania. Nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu vidí vo viacerých podľa jej názoru nezodpovedných, resp. nesprávne riešených parciálnych otázkach súvisiacich s predmetom sporu. Uvádza viaceré skutkové okolnosti veci a ich právne hodnotenie v súvislosti s reštitučným konaním, jeho právnymi následkami, platnosťou kúpno-predajných zmlúv, posúdením prejudiciality správneho rozhodnutia v reštitučnej veci (ktorý považuje za nulitný akt) v kontexte sporu o určenie vlastníctva, ako aj protiústavného riešenia otázky prednosti vlastníckeho práva pôvodného vlastníka – reštituenta oproti právu dobromyseľného nadobúdateľa spoliehajúceho sa na pre neho relevantný zápis v príslušnom katastri nehnuteľností a ostatné ním uvádzané okolnosti veci.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či vo veci konajúce súdy a najvyšší súd, ktorý rozhodol o dovolaní sťažovateľky, dali dostatočné a ústavno-konformné odpovede na výhrady sťažovateľky súvisiace s namietanými vadami rozsudku odvolacieho súdu, ktoré sťažovateľka tiež považuje za arbitrárne, porušujúce jej označené práva.

III.1. K namietanému porušeniu procesných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru

5. Ako už bolo konštatované, sťažnostná argumentácia bola v podstatných námietkach identická s argumentáciou, na ktorú dovolací súd, resp. už predtým odvolací súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, považuje riešenie a výsledok sporu za spravodlivý, pričom na rozdiel od sťažovateľky považuje odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu za dostatočné, argumentačne konzistentné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností.

6. Ústavný súd považuje za vhodné poukázať na relevantné okolnosti a dôvody, pre ktoré vo veci konajúci odvolací súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľky sa neuplatní výnimka zo zásady *nemo plus iuris*. Právni nástupcovia pôvodného vlastníka na základe výsledku reštitučného konania opätovne nadobudli sporné nehnuteľnosti v roku 1994. Svoj reštitučný nárok si uplatnili nepochybne riadne a včas. Rovnako bolo v konaní preukázané, že právny predchodca sťažovateľky (obec Kaluža) bol ešte pred prvým odplatným prevodom vlastníckeho práva oboznámený so skutočnosťou, že predmet kúpnopredajnej zmluvy podlieha reštitúcii (pozri bod 42 napadnutého rozsudku). Z uvedeného dôvodu záver súdov prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, že prvá kúpnopredajná zmluva bola uzavretá v rozpore so zákonom, možno považovať za ústavne konformný. Bez ohľadu na prípadné sťažovateľkou namietané nedostatky správneho rozhodnutia o reštitúcii, ktoré bolo predmetom prieskumu zákonnosti pred správnym súdom, je potrebné konštatovať, že pri posudzovaní otázky jeho záväznosti (otázka prejudiciality, pozn.) bola rozhodná skutočnosť, že predmetné rozhodnutie správneho orgánu malo hmotnoprávnu povahu, teda že priznávalo reštituentovi vlastnícke právo ku konkrétnej nehnuteľnosti. V tejto súvislosti neobstojí ani argumentácia sťažovateľky, že predmetné správne rozhodnutie vydané v reštitučnom konaní je nulitný právny akt. Rovnako neobstojí námietka, že predmetom reštitúcie boli zastavané nehnuteľnosti, keďže predmetom sporu bola ostatná plocha. Vzhľadom na uvedené je ústavne konformný záver aj o viazanosti súdov pri opätovnom posudzovaní tejto otázky. V nadväznosti na uvedené závery bolo kľúčové posúdenie otázky, či v okolnostiach posudzovanej veci boli splnené podmienky na prelomenie zásady *nemo plus iuris*, teda či v okolnostiach veci ide o prípad, že napadnutý rozsudok vo výsledku znamená zjavný zásah do elementárnej spravodlivosti. Najvyšší súd, odkazujúc na rozhodnutie veľkého senátu, ktoré bolo prijaté v priebehu dovolacieho konania, konštatoval jeho aplikabilitu aj vo veci sťažovateľky, ktorú riadne a podľa názoru ústavného súdu aj ústavným udržateľným spôsobom odôvodnil. Ústavný súd, vychádzajúc z rozhodných okolností prípadu, konštatuje, že v posudzovanom prípade absentujú prvky, ktoré by indikovali, že ide o v zásade nespravodlivé rozhodnutie v kontexte jeho výsledku. Sťažovateľka v dovolaní nastolila aj otázku dobromyseľnosti nadobudnutia jej vlastníckeho práva vydržaním, pričom z okolností veci bolo zrejmé, že už v roku 1997 starosta obce Kaluža oznámil právnenému zástupcovi reštituentov, že na ďalšej reštituovanej nehnuteľnosti evidovanej v majetku obce (parcela č. 973/2) sa nachádza stavba (rekreačné zariadenie), ale je potrebné jednáť s vlastníkom zariadenia, so subjektom Cestné stavby a. s. Košice. Vychádzajúc z uvedeného, nebolo možné uvažovať o dobromyseľnosti držby sporných nehnuteľností v čase evidovaného vlastníctva obce Kaluža ani o dobromyseľnosti držby prvého nadobúdateľa, spoločnosti Cestné stavby Košice a. s., pre účely prípadného vydržania. Keďže sťažovateľka mala dobromyseľne nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na základe kúpnej zmluvy uzavretej 24. marca 2003 s predávajúcim Cestné stavby Košice a. s., je argument sťažovateľky o nadobudnutí jej vlastníckeho práva vydržaním vzhľadom na uplatnenie vlastníckeho nároku žalobcami súdnou cestou v roku 2011 a zákonom určenú dobu nerušenej nepretržitej oprávnenej držby, potrebnú pre účel vydržania, vylúčený.

7. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky svoje relevantné argumenty. V tejto súvislosti dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

8. Ústavný súd preto konštatuje, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce z relevantných právnych noriem, ktoré boli ústavne konformne aplikované.

9. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu majetkových práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu

10. Pokiaľ ide o tieto práva hmotnej povahy označeného článku ústavy, je podstatné posúdenie otázky, či boli zachované minimálne garancie procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v tomto článku ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok porušenie tohto práva (pozri I. ÚS 23/01). Obdobne vo vzťahu k čl. 1 dodatkového protokolu je podstatné posúdenie otázky, či zásah do práva na pokojné užívanie majetku bol sprevádzaný procedurálnymi garanciami umožňujúcimi jednotlivcovi rozumnú možnosť predložiť jeho vec orgánu verejnej moci pre účely efektívneho domáhania sa preskúmania zásahu (Hentrich v. France, sťažnosť č. 13616/88, rozsudok z 22. 9. 1994, § 40 a nasl., porov. PL. ÚS 110/2011).

11. Po preskúmaní veci ústavný súd konštatuje, že (aj vzhľadom na záver o neopodstatnenosti námietok sťažovateľky v súvislosti s tvrdým porušením jej procesných práv) nič nenasvedčuje tomu, že sťažovateľka svoju argumentáciu nemohla účinne predostrieť, resp. že by konajúce súdy nedali na jej relevantné námietky ústavne konformné odpovede. Uvedené postačuje pre záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti aj v tejto jej časti.

12. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že ochranu majetkových nárokov reštituentov ako osôb, ktorým sa mala napraviť krivda spôsobená v období socializmu, posudzuje obzvlášť citlivo. Vychádzajúc z okolností veci, je potrebné konštatovať, že títo reštituenti postupovali pri uplatnení svojich nárokov v súlade so zákonom, svoj nárok si uplatnili včas a riadne, teda z ich strany nedošlo k žiadnemu pochybeniu alebo opomenutiu, ktoré by im mohlo byť vyčítané. Na druhej strane, ochrany svojich majetkových práv sa domáhajú tzv. „dobromyseľní nadobúdatelia“, právny predchodca sťažovateľov obec Kaluža, ktorá, keď bola oslovená právnym zástupcom reštituentov v roku 1997, namiesto poskytnutia súčinnosti z reštituovanej nehnuteľnosti vyčlenila parcelu, ktorú následne previedla na obchodnú spoločnosť, a tá potom parcelu previedla na sťažovateľku. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd považuje výsledok sporu a poskytnutú ochranu kolidujúcim majetkovým nárokom strán sporu konajúcimi súdmi za spravodlivú, neporušujúcu označené práva sťažovateľky hmotnej povahy.

13. Ústavný súd preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu